

EMBERHALÁSZ

Isten Szolgája Brenner János lapja

IV. évfolyam 2. szám – 2012. augusztus – ára: 100 Ft

Ahová tettél, ott szolgállok

Brenner József

Ritkán adatik meg, hogy egy családban három papi hivatás születik, az pedig még ritkább, hogy az őket körülvevő nagycsaládban további tagok is papi pályára lépnek. A Brenner család története példa értékű e tekintetben. Náluk ugyanis öten érezték Isten hívását egy olyan korszakban, amikor nem volt könnyű igaz embernek, s legfőképpen papnak lenni, nekik mégis sikerült helytállniuk és életükkel, szolgálatukkal Istenről tanúságot tenniük.

Boldog II. János Pál pápa a hivatásokról elmélkedve a következőket mondja: „A családok nem csupán az emberi és keresztényi formálódás kiemelt helyei, hanem az Isten országának, a szentelt életre szóló hivatás első és legjobb szemináriumai lehetnek.”

A hivatás kialakulásában a család mellett döntő szerepe lehet annak, hogy a fiatal milyen karakterű papokkal találkozik. E lap hasábjain már többször írtam János szűkebb értelemben vett családjáról. Az olvasók láthatták azt a fotót is, amely egy temetésen készült, és együtt szerepel rajta az öt unokatestvér, akik mindannyian papok voltak. Míg egyesek öt unokával dicsekedhetnek, addig atyai nagyszüleim öt pap unokával büszkélkedhettek.



Dr. Géfin Gyula (1889–1973)
pápai prelátus, egyháztörténész

János testvérem még kispap volt, amikor egy nap dr. Géfin Gyula szemináriumi rektor egy paksaméta iratot adott át neki azzal a megbízással, hogy készítse el dr. Stegmüller Károly egykori szombathelyi nagyprépost életrajzát. Géfin Gyula választása nem véletlenül esett testvéremre, hiszen nagyanyánk, Kaiser Karolin édesanyja Stegmüller leány volt. Testvérei, Stegmüller János (1819–1892) és Károly (1822–1906) papok voltak.

Jánost apát bácsiként emlegették a családban. Budapesten végezte a teológiát, majd Vasvörösváron, az Erdődi családnál dolgozott nevelőként. 1855-ben nevezték ki jáki apáttá.

Károly a bécsi Pázmáneumban tanult. Teológiai tanár, spirituális, majd rektor, apátkanonok (1895), pápai prelátus és a vasvár-szombathelyi káptalan nagyprépostja lett. Jelmondata a következő volt: *Inconcussa fides, incontaminata voluntas*, vagyis *Rendíthetetlen hittel és tőretlen, tiszta akarattal*. Az egykori iratokból kitűnik, hogy mindkettőjüket nagyon tisztelték a hívek. János testvérem korai halála után a Stegmüller Károllyal kapcsolatos dokumentumok visszakérültek az egyházmegyei levéltárba.

Ennek fényében érthető nagyanyánk vallásossága és azon vágya is, hogy tizenöt unokája közül valamelyik megkapja a papi hivatás ajándékát. A Jóisten teljesítette nagyanyánk kérését, ugyanis még megérhette legidősebb unokája szemináriumba vonulását. Emlékszem, hogy gyermekkoromban a Brenner családnak saját padja volt a ferences templom szentélyében. Hiszem, hogy hivatásunk részben nagyanyánk ott elmondott imáinak köszönhető. Édesapám testvéreinek elbeszéléséből tudom, hogy nagyanyánk – látva édesapánk buzgóságát – azt szerette volna, hogy fia pap legyen.

► **Ahová tettél, ott szolgállok**

Édesapám testvérének, dr. Szabó Istvánnénak – leánykori nevén Brenner Katalin – egy lánya és egy fia (1910) született, aki a Miklós nevet kapta. Mivel édesapám volt a legfiatalabb gyermek a családban, közte és Miklós unokaöccse közt csak hét év korkülönbség volt. Nagyanyánk rendkívül boldog volt, hogy ha már fia nem, legalább az unokája megkapta a papi hivatás ajándékát. A jómódú szülők Mikes János püspökkel egyeztetve magukra vállalták Miklós innsbrucki tanulmányainak költségét. Édesapámról készült egy fénykép, amelyen az Innsbruckból hazalátogató unokaöccse reverendájában látható. Gyermekként jót mosolyogtunk e kép látán. Dehát ki ne bújna bele szívesen édesanyja, édesapja ruháiba, vagy esetleg egy díszes egyenruhába. Kispapként mi is szívesen magunkra öltöttük a lila püspöki köpenyt és a mellkeresztet.

Dr. Szabó Miklós az innsbucki egyetemen morálisból szerezte meg a diplomáját, majd rövid káplánkodás után a szombathelyi leánygimnáziumba került hitoktatónak. Mi, testvérek családi szokás szerint tegeztük Miklós unokatestvérünket, habár jóval idősebb volt nálunk. Előfordult például, hogy a gimnázium nyitott ablaka alatt elhaladva bekiabáltuk neki, hogy szervusz, Miklós! Ez persze gyermeki éretlenségünkre vallott, ő azonban soha nem vette rossz néven. 1946-ban a szeminárium morális tanárává nevezte ki püspöke.

Amikor a szemináriumba felvételiztem, az előjárók úgy ítélték meg, hogy én is követni fogom testvéreimet, és szerzetes leszek. Miklós erre csak annyit mondott, hogy „szeretessétek meg velem a világi papságot, akkor itt

marad.” Így is történt, amiben az is nagymértékben közrejátszott, hogy 1950-től feloszlatták a szerzetesrendeket, 1952-ben a szombathelyi szemináriumot Győrbe költöztették. Unokatestvérünk ekkor a Szent Norbert Lelkésziségre került, és a kórházban is szolgálta a híveket. 1953-tól a Zárda-kápolnában került sor a család kispap tagjainak újmiséire egészen pontosan két évente. Mindegyikünk kézvezetője Miklós volt.

Békepapi körökben nem nézték jó szemmel buzgóságát, ezért büntetésből Tanakajdra helyezték, ahol még plébániaépület sem volt – Miklós azonban szerzett egy kisebb régi parasztházat, és ott lakott. Itt érte a halál is 1971-ben egy reggel, amikor éppen misére készült. A szalézi templom kriptájában, a családi sírboltban temették el. Édesapjának, Szabó Istvánnak jelentős szerepe volt a szaléziak letelepedésében, a pártfogásának köszönhetően, az altemplom sírhelyeinek bevételeiből és az adományokból sikerült befejezni a város legszegényebb területén épülő templom építését. Miklós nagy reményekkel emlegette a kommunizmus bukását, amit azonban sajnos nem érhetett meg.

Családunk másik tagja, Szigetváry Géza unokatestvérünk is a papi hivatást választotta. Géza édesanyja, Szigetváry Zoltánné Erzsébet édesapám nővére volt, és férjével egy patikát működtettek a Kőszegi utca sarkán egészen az államosításig. A Szigetváry család három fiúgyermek közül Géza volt a középső, László bátyámmal egy időben, 1930-ban született. Őket még, mint kisgyermekeket ismerte nagyanyánk, aki nem sokkal később, 1933-ban meghalt.

Mivel Géza közel annyi idős volt, mint mi, együtt nevelkedtünk.



A család öt papja (Brenner László, Brenner József, dr. Szabó Miklós, Brenner János és Szigetváry Géza)

Bár egyidősek voltak László testvéremmel, és mindketten a papi hivatást választották, útjaik 1940-ben, családuknak Pécsre költözésekor elváltak. Géza nyaranta gyakran meglátogatott minket Pécsen. Később a szombathelyi szemináriumban folytatta tanulmányait, László pedig Zircra került ciszterci szerzetesnek. 1952-től teljesen bizonytalanná vált a kispapok helyzete, ezért Kovács Sándor püspök a negyedik év végén pappá szentelte a diakónusokat, köztük Szigetváry Géza unokatestvérünket is, így az ötödévet már felszentelt papként kezdte meg Győrben. Százharminc kispapot zsúfoltak össze egy épületben, köztük minket, Brenner testvéreket is.

Gézát a szüleitől örökölt jó természete miatt minden kispap kedvelte. A Szigetváry család tagjai nem éltek olyan szigorú szabályok szerint, mint mi. Emlékszem például, hogy egyszer náluk labdáztunk a szobában, és én véletlenül eltaláltam az órát, ami ettől a földre zuhant és összetört. Félve mentem ki keresztanyámhoz bevalani a bűnömöt, ő azonban kedvesen és megértően csak annyit mondott: „Van egy jó öreg órásmesterünk.”

Szigetváry Géza 1956-ban Sárváron volt káplán. A forradalmat követően plébánosát elvitték, egyik káplántársa nyugatra szökött, a másikat pedig letartóztatták, majd a börtönben beszervezték. Unokatestvérünk Sárvár után Celldömölk, majd hosszú időre a szombathelyi domonkos templom káplánja lett. Nagyon szerették a hívek, könnyen szót értett mindenkivel, szókimondó természete miatt azonban gyakran titulálták reakciós papnak. A szülei is nagyon kedvelték, és komának szólították, időnként azonban megfeddtek szabadszájúsága miatt, mintha csak saját gyermekük lett volna.

Géza jól érezte magát a domonkos plébánián, csak az egészségével adódtak időnként problémák. A plébánián egy viszonylag szűk szobát kapott, amelyben – főleg akkor, ha többen tartózkodtak a helyiségben – hamar elhasználódott a levegő, ami nem tett jót iskolás kora óta meglévő asztmájának.

A vaskeresztesi plébános halálát követően ő került a településre, a határsáv miatt azonban nagyon nehéz volt meglátogatni. A templom és a temető egészen közel van a határhoz. Géza könnyen beilleszkedett Vaskeresztesen is, és bár kezdetben adódtak nyelvi nehézségei, hamar megértette magát a német nyelvű hívekkel.

Unokatestvérünk 1984-ben hunyt el Szombathelyen, miután egy asztmarohamot követően beszállították a kórházba.



Brenner János az unokatestvérral, Szigetváry Géza egyházmegyes pappal, aki a szentgotthárdi szanatóriumban kezelésen vett részt

Én voltam nagyszüleim legfiatalabb unokája, testvéreim és unokatestvéreim mind korábban meghaltak, mint amennyi idős én most vagyok. Abban az időszakban éltek és szolgáltak, amikor a papság állandó üldözésnek, veszélynek volt kitéve. Mindannyian sok áldozatot hoztak, a legnagyobbat János testvérem életáldozatával. Az isteni gondviselés titka, hogy kit hová helyez. Nekünk minden esetben azt kell válaszolnunk: „Ahová tettél, ott szolgállok.” Nincs Istenért hozott hiábavaló áldozat. Nagyanyám imájának hatása az én életemmel fejeződik be. Egy bizonyos, „az istenszeretőknek minden a javukra válik.”

„Emlékezzetek meg előljáróitokról, akik az Isten szavát hirdették nektek. Gondoljatok életútjuk végére, és kövessétek őket a hitben.” (Zsid 13,7)

Aki az „élre futott”

Dr. Gyürki László

János vértanúsága megdöbbentett mindenkit, papokat és híveket egyaránt, és természetesen megrázta a győri szeminárium előljáróit, tanárait is, akik felkészítették őt a papi szolgálatra. Volt spirituális, a szentéletű Böck János atya 1957. december 17-én kelt levelével ke-reste fel János szüleit, hogy maga és tanártársai nevében kifejezze részvétét a családnak. Ebből a levélből szeretnék néhány gondolatot idézni.

Böck atya levelében azt kéri a szülőktől, hogy a hit fényénél lássák és az istengyermeki szeretet erejében bízva próbálják elfogadni ezt a tragédiát. Brenner János mélyen hívó, vallásos szülei bizonyára így is fogadták ezt a fájdalmas eseményt. Hittek abban, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik. A Mennyei Atya szereti, és nem hagyja el gyermekeit. Gondoljunk erre mi is nehéz vagy tragikusnak látszó eseményeknél. Ezek nem „véletlenek”, Isten terveiben szerepelnek.

Így folytatódik a levél: „Pappá szentelésekor az imádkozó Egyház szavával ezt kértük számára a jó Istentől: »Tündököljék benne az igaz élet teljes szépsége, hogy majd, ha számot kell adni a rája bízottakról, az örök boldogságot nyerje el jutalmul.«

Az igazi élet teljes szépsége az, amikor a pap hasonlóvá lehet Krisztushoz. A pap alter Christus, vagyis másik Krisztus. Az igazi élet teljes szépsége a vértanúságban tündöklök a legteljesebben.

Az Egyház katekizmusa így tanít a vértanúságról: »A vértanúság a hit igazsága mellett a legnagyobb tanúságtétel, olyan tanúságtételt fejez ki, amely egészen a halálig terjed. A vértanú a meghalt és feltámadott Krisztusról tesz tanúságot, akivel szeretetben egyesül. Tanúságot tesz a hit és keresztény tanítás igazságáról. A halált az erő felindításával viseli el.«

A vértanú tündöklő példakép. Viszi magával a rábízottakat is. A vértanúság az Egyház számára mindig győzelem, bármennyire is vereségnek szánják ellenségei. Valójában a gonoszság számára vereség. Ezt már János testvérünk vértanúságánál is látták a gonoszság emberei. Nem véletlenül hangoztatták: Nem akarunk vértanúkat!”

További részlet a spirituális leveléből: „Nem veszítettük el, csupán megelőzött minket az égi úton. Néhány évvel ezelőtt a balatoni körutunkon is néhányszor nagy lendülettel az élre futott.”

Amit a spirituális már akkor látott, mi is érezzük és tudjuk: hogy nem veszítettük el. Halálában sokkal inkább a miénk maradt, mintha még élne közöttünk. Ő



Böck János (1916–1993),
a győri szeminárium spirituális, lelki igazgatója

rövid idő alatt is teljes pályát járt be – vértanúságával az „élre futott”. Többet tett ezzel, mint sok áldozatos lelkipásztor tehet fél évszázad alatt. János vértanúságának gyümölcséből élünk. Hisszük, hogy segít rajtunk. Szemét plébániája hívein tartja, azokon, akiket hittanra tanított, akiknek példát adott, s ahol életét adta. Hisszük, hogy segít egyházmegyéjén, ahol megfogytak a papi hivatások, mert a fiatalok elveszítették az irányt, és rossz úton haladnak. János testvérünk mutatja az „égi utat” az újonnan szentelteknek és mindnyájunknak. Életünk adventi homályában ragyogó, fényes csillag számunkra.

Budapesten vértanú papok személyes tárgyaiból nyílt kiállítás. A kiállítás ismertetőjében olvasható a következő gondolat: „A sok érdekes tárgy közül a legbeszedesebb a napokban fog megérkezni a kiállításra: Isten szolgája Brenner János ún. burzája, amelyben az Oltáriszentséget vitte a szíve fölött, amikor vértanúsága éjszakáján, 1957 decemberében papi kötelességét teljesítve elindult utolsó földi útjára.”

Az ellene indított hajtóvadászat szörnyű éjszakájának rekonstrukciójából ma már tudjuk, hogy a fiatal János atya sohasem hátra, hanem mindig előre menekült-telkintett, vagyis elindult felkeresni a beteget, akihez tudomása szerint hívták. Ahogyan hűséges paptársai, a körülmények ellenére ő is mindig igyekezett teljesíteni lelkipásztori hivatását. Itt is az „élre futott”, amint Böck spirituális írta János szüleinek.

Az Egyház hitvallókat akar a világ elé állítani, akik „élre futottak”, mindig előre és sohasem visszafelé mentek. Felnézhetünk rájuk, követhetjük őket. Hisszük, hogy János testvérünk is köztük van. Imádkozunk azért, hogy nyomába lépjünk, vagyis mindig előre menjünk-tekintsünk hivatásunk útján. Különösen a most szentelt paptestvérek kérjék ezt, hiszen ők most indulnak papi életük útján.

Imádkozunk, hogy Brenner Jánost minél előbb a boldogok között tisztelhessek, ő pedig közbenjárásával segítsen bennünket, és mutassa számunkra az „égi utat”.

Elvetett egy parányi magocskát, ami azóta sokszoros termést hozott

Molnár Gyözőné

Örömmel olvastam e lap hasábjain, hogy Brenner János atya közbenjárására milyen csodák és ima-meghallgatások történtek. Én most egy olyan csodáról szeretnék tanúságot tenni, amelyet ötvenöt évvel ezelőtt gyerekként magam is átéltem.

1957 nagybőjtjén Székely László apát úr meghívására Brenner János tiszteendő úr tartott szülőfalumban, Győrváron háromnapos lelkigyakorlatot. Én akkor kilenc éves voltam, és a szüleimmel én is minden este elmentem a lelkigyakorlatos szentmisére. Az első este a megszokott közösség volt jelen a szentmisén. Megjegyzem, akkoriban a falu 70–75 százaléka behódolt a kommunista diktatúra téveszméinek. Másnapra elterjedt a csodálatos szentbeszéd híre, az utolsó este pedig zsúfolásig megtelt a templom. Az emberek halkán suttogták, hogy ilyen szónok még nem járt a faluban. Szeretettől áthatott, sugárzó tekintettel beszélt, a hallgatóság szinte átélte minden szavát, mindenkit magával ragadott.

Szombat délelőtt velünk, gyerekekkel is találkozott a templomban egy közös elmélkedésen. Még most is látom magam előtt fiatal, törekeny alakját. Egy végtelenül kedves, mosolygós pap beszélt hozzánk. Mindannyian feszült figyelemmel hallgattuk, szinte a légy zümmögését is lehetett hallani. Egész lényének titokzatos ki-

sugárzása volt, amely a szívünk mélyéig megérintett bennünket. A meghatottságtól könnyes szemmel térünk haza. Útközben nem pajkoskodtunk, hanem arról beszélgettünk, amit a tiszteendő úr mondott. „*Engedjétek hozzám a gyermekeket*” mottóval több példán keresztül magyarázta Jézus szeretetét, jelenlétét. A fogékony gyermeki szívekben csodát tett: elvetett egy parányi magocskát, ami azóta sokszoros termést hozott.

Később, még az év decemberében történt. Édesanyámmal mentünk haza a karácsony előtti utolsó rorátéról, amikor értesültünk róla, hogy az a pap, aki a nagybőjti lelkigyakorlatot tartotta, meghalt. Bözsi néni hátra hívta édesanyámat, úgy suttogta a fülébe: „*Brenner János atyát meggyilkolták. Bement a Szabad Európa Rádió, de ne mondd el senkinek, hogy hallgattuk!*” Mindenki rettegett, az embereket megfélemlítették. Neki azért kellett meghalni, mert az akkori rendszer félt, hogy ezek az elültetett magocskák kihajtanak, szárba szökkennek, majd bő termést hoznak.

János atya földi életét barbár módon harminckét készúrással elvették, de hisszük, hogy ő vértanúként elnyerte az örökélet koronáját. Imádkozzunk azért, hogy ezt az Egyház minél előbb elismerje, és hivatalosan is fordulhassunk hozzá közbenjárását kérve.



Székely László (1894–1991)
apát-plébános, költő

Séták a lélekben

Székely László neve egyházmegyénk hívei és papjai számára jól ismert. Talán csak az ifjabb generáció nem hallott eddig róla. Kortársai számára nemcsak mint szeretett és buzgó lelkipásztor volt ismert, hanem írói és költői tevékenysége által is. Ezzel a válogatással szeretnénk a mai fiatalokkal is megismertetni Székely László költői munkásságát – írja a *Séták a lélekben* című vereseskötet előszavában dr. Veres András szombathelyi püspök.

A *Séták a lélekben* című keménytablás kötet 83 verset tartalmaz, amelyek a jelen kor embere számára is értékes mondanivalóval bírnak.

A kiadvány 1500 Ft-os áron megvásárolható a Martinus Könyvesboltban (9700 Szombathely, Berzsenyi Dániel tér 3.), vagy megrendelhető

- a 94/513–191-es telefonszámon,
- az info@martinuskiado.hu e-mail címen,
- valamint a www.martinuskiado.hu internetes oldalon.

A szentek köztünk vannak, rejtőzve, nem is sejtjük talán

Tarcsay Ida

Sokan vannak, akiknek abban a kegyben volt részük, hogy személyesen ismerhették Brenner János atyát. Az Emberhalász eddig megjelent számaiban közülük már többen megosztották emlékeiket az olvasókkal is. Viszsaemlékezései és fiatalkori naplóbejegyzései segítségével ezúttal egy szentgotthárdi származású, ma külföldön élő olvasónk osztja meg a vértanú sorsú káplánhoz fűződő gondolatait és emlékeit.

A mikor felkértek, hogy írjak Brenner János káplán úrral kapcsolatos emlékeimről, rögtön az jutott eszembe, hogy fellapozom a fiatalkori naplóm, végül aztán – talán a nagy távolság miatt is – feltörtek belőlem az emlékek. 1956-ban elhagytam a hazámat, elveszítettem az ismerőseimet és a barátaimat. Közöttük volt Brenner káplán úr is. Ez az emlék különösen fájó, hiszen ezt a tiszta szívű, ragyogó tekintetű, ártatlan papot meggyilkolták, pedig ő mindig csak szeretetet sugárzott mások felé. Amikor a szüleimnek írt karácsonyi lapja halála után megérkezett, nem akartuk elhinni, hogy ez történt.

Dr. Kozma Ferenc esperes úr a családjunk barátja volt, így a plébánia nekünk mondhatni a második otthonunk volt. Nagycsaládban nőttem fel. Feri bátyám a csörötneki villanytelepen, három nővérem Szentgotthárdon irodában dolgozott, Józsi bátyám akkor végzett Pannonhalmán, Laci bátyám pedig utolsó évét töltötte a budapesti műszaki egyetemen. A házunkban mindig voltak vendégek. Az osztálytársak, a környék idős és fiatal papjai ezekben a nehéz időkben is gyakran látogattak el hozzánk. Nálunk mindig otthonra találtak. Együtt jártunk fürdeni a Rábára, pingpongoztunk, labdáztunk, táncoltunk, zenét hallgattunk, vitatkoztunk, terveztük a jövőnket. Sosem jelentett gondot, ha eggyel több terítéket kellett tenni az asztalra, sőt Farkas Imre szentgotthárdi plébános édesanyám szemináriumának nevezte kethelyi házunkat.

Amikor 1955-ben Brenner káplán urat Kethelyre helyezték, nem volt könnyű dolga. (Elődje egészen más típusú ember és pap volt, akit a három év alatt nagyon megszerettünk.) Az elején talán félre is ismertük, de ő csendes, szerény, nyugodt természetével szinte észrevétlenül beopta magát a szívünkbe. Valójában erős és kitartó volt, testileg és lelkileg egyaránt. Jól megértették egymást édesanyámmal – aki úgy érezte, ennek a fiatal fiúnak hiányzik az otthon, a család és az édesanyja –, és néha németül beszélgettek.

Édesanyámmal legtöbbször a reggel hat órakor kezdődő ún. csendmisére jártam, amelyet általában Brenner

János atya mutatott be. Azok a kethelyi papok, azok a misék! Ma is gyakran és szívesen emlékezem vissza az egyszerű, csendes misékre és az esti litániák utáni csendes egyéni elmélkedésekre, amikor májusban mi, fiatalok a feldíszített Mária-szobor előtt, júniusban pedig a Jézus-szobor előtt imádkoztunk, míg a papok breviáriummal a kezükben a szentély padjában foglaltak helyet.

Most pedig következzen néhány részlet a naplóból:
1955. szeptember 1.

Ma érkezett az új káplán, Brenner János, Józsi bátyám ment eléje a gotthárdi állomásra.

• • •

1955. szeptember 5.

Az új káplán vasárnap, szeptember 4-én a kismisén mutatkozott be. Azt kérte, legyünk olyan szeretettel iránta, amekkora szeretettel ő jött hozzánk és amilyen szeretettel elődjéhez, Víz Józsefhez fordultunk. Vékony, törekeny kis fiatal pap, mi lesz vele télen, ha este tízkor jön haza a nagy hóban Farkasfáról és Magyarlakról? Sajnálom. Málcsi néni pénteken nagyon dicsérte: A mi aranyos kis tisztelendő urunk, pici káplánunk, helyes, aranyos – mondta.

• • •

1955. december 30.

Reggel, mise után Brenner káplán úr bemutatta László bátyját, „az öreget”, aki most pár napig itt lesz. Biztos lejönnek hozzánk, mert Brenner káplán úr kérdezte, hogy megvan-e még a szép karácsonyfánk.

• • •

1955. december 31.

Szilveszterkor itt voltak a Brenner testvérek. Határozott egyéniségnek látszik az idősebbik. Szemüveges ő is, és mindig mosolyra áll a szája. Mama forralt bort hozott. Esperes úr is nagyon szeretetreméltó volt.

• • •

1956. március 12.

Bori húgommal meghívókat gépeltünk a plébánián, Brenner káplán úr szobájában, amíg ő temetésen volt. Itt találkoztunk Buncival, aki szintén az atyát várta.

A naplóból végül azt a pár sort idézzük, amely a Brenner János atyával való utolsó találkozásról szól:

Utoljára 1956. november 3-án láttam. Szép őszi nap volt, elsőszoombat. Ő volt soros pénteken Farkasfán, szombaton Magyarlakon mondta a misét, gyóntatott, beteget látogatott. Délelőtt tizenegy óra körül jött motorkerékpárján, sportosan. A kapuban beszélgettünk, ott

volt Józsi bátyám és pár barát is, amikor egy katonai jármű hajtott el mellettünk. A jármű Gotthárdról jött és a laktanya felé tartott. „Osztrák benzin” – mondta káplán úr, és élvezettel szippantott a levegőbe. „Büdös” – volt a válaszom.

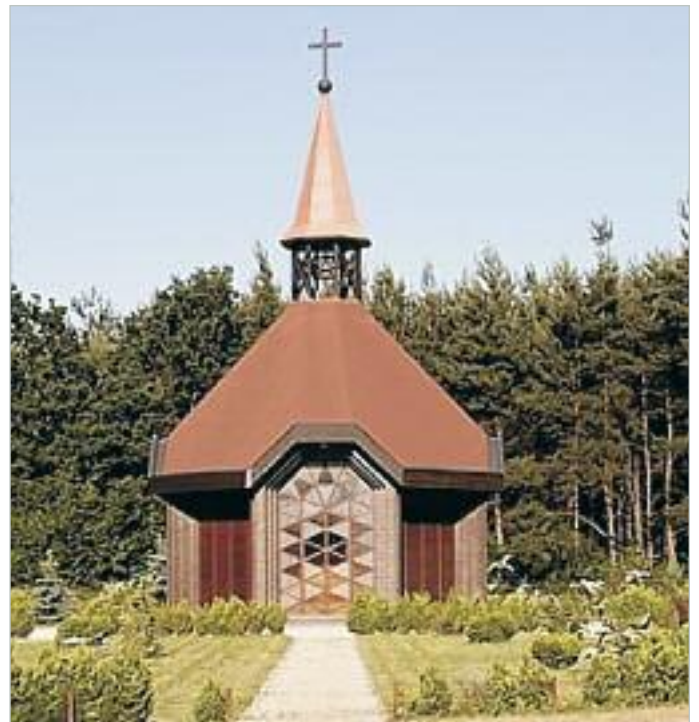
A szentek köztünk vannak, rejtőzve, nem is sejtjük talán.

Zalaiak zarándoklata a Rábavidéken

Horváth László

A Zala megyei Nemesapáti Nyugdíjas Egyesület szervezésében ötven hívő indult egynapos zarándoklatra június 26-án, hogy felfedezzék a Rábavidék értékeit, nevezetességeit. A zarándokok első úti célja a szentgotthárdi Nagyboldogasszony-plébániatemplom volt, majd a Brenner János-emlékkápolnához indult tovább a csoport, ahol megismerkedtek a vértanú sorsú Brenner János atya életútjával. A zarándokok a rábatótfalui Szent Flórián-templomban szentmisén vettek részt, amit a meggyilkolt káplán boldoggá avatásáért ajánlottak fel. Rábatótfaluban Sömenek István lelkipásztor és családja látta vendégül a kirándulókat.

Az agapét követően a zarándokok a reigersburgi panorámában gyönyörködtek, Güssingben pedig meglátogatták Boldog Batthyány-Strattmann László sírhelyét, ahol közös imádság után elhelyezték a megemlékezés koszorúját.



Hatodik alkalommal gyűlnek össze az egyházmegye papjai szüleikkel a Szentgotthárd-Zsida városrészben lévő Jó Pásztor kápolnánál 2012. augusztus 25-én, szombaton, 10.30-kor. A zarándoklat időpontja a Brenner János atya tiszteletére épült kápolna felszentelési évfordulójához kötődik, amelynek idén 16. jubileumát ünnepeljük.



Zarándoklat Brenner János atya boldoggá avatásáért

Június utolsó szombatján minden évben gyalogos zarándoklat indul Szentgotthárdról az ausztriai Maria-bildre Brenner János vértanú pap boldoggá avatásáért. Az idei, immáron hatodik zarándoklatra június 30-án került sor. Reggel hat órakor még csak néhányan indultunk a Brenner-kápolnától, de a szentgotthárdi Nagyboldogasszony-templomnál már több mint százán csatlakoztak csapatunkhoz, köztük Fekete Szabolcs Benedek szombathely-szöllősi plébános, püspöki irodaigazgató, Mikolás Attila kőszegi káplán, valamint az egyházmegyei minisztábor résztvevői, Balasi István zalaegerszegi káplán vezetésével. Korábban mindhárom atya szolgált káplánként Szentgotthárdon is.

A 11 kilométeres út során rövid pihenőt tartottunk a Schösslbergen lévő emlékkeresztnél és kápolnánál, majd a rózsafüzért imádkozva érkezünk meg a mariabildi kegytemplomhoz. A templomban ünnepi szentmisén vettünk részt, melynek főcelebránsa Szabolcs atya volt, s köszöntött bennünket Anton Pollanz plébános is. A szentmisén közreműködött a szentgotthárdi Nagyboldogasszony-plébániatemplom kórusa Soós János karnagy vezetésével. A legszentebb áldozatban való részesedés után a helyiek vendéglátásában részesültünk, majd Mogersdorfon át tértünk haza. [Ipacs Bence]



Főszerkesztő: Császár István **Főszerkesztő-helyettes:** Déri Péter **Szerkesztő:** Csuti-Mátyás Zsófia, Teklits Tamás
Nyomdai kivitelezés: Pharma Press Nyomdaipari Kft. (1037 Budapest, Vörösvári út 119-121.)

Felelős vezető: Dávid Ferenc ügyvezető igazgató

Megrendelés száma: 3717/12, 2012. július

Kiadó: Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsenyi Dániel tér 3.) • Telefon: 94/513-191

E-mail: info@martinuskiado.hu • Internet: www.martinuskiado.hu **Felelős kiadó:** Teklits Tamás igazgató **ISSN 2061-1587**

Az újságban található cikkek és fényképek csak a kiadó előzetes írásbeli engedélyével használhatók fel.